

บทที่ 4

พัฒนาการของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี สถาปนาขึ้นมาจากวิทยาลัยเทคนิคธนบุรี ซึ่งเป็นวิทยาลัยในสังกัดกรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

วิทยาลัยเทคนิคธนบุรี สถาปนาขึ้นเมื่อวันที่ 4 กุมภาพันธ์ 2503 ในที่ดินประมาณ 133 ไร่ ที่ถนนประชาอุทิศ (ซอยสุขสวัสดิ์ 48) เขตทุ่งครุ กรุงเทพมหานคร ในระยะแรก วิทยาลัยรับผู้สำเร็จการศึกษาจากชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สายวิทยาศาสตร์ เข้าศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง มีกำหนด 3 ปี สาขาวิชา คือ ช่างก่อสร้าง, ช่างไฟฟ้า, ช่างยนต์, ช่างเทคนิคการผลิต

ในปี พ.ศ. 2506 ยูเนสโก (UNESCO) และกองทุนพิเศษสหประชาชาติ ได้ให้ความช่วยเหลือแก่วิทยาลัย โดยจัดหาผู้เชี่ยวชาญในสาขาวิชาต่าง ๆ ที่เปิดสอนอยู่ ให้ทุนการศึกษาอบรมเพิ่มเติมแก่อาจารย์ และจัดซื้ออุปกรณ์การศึกษาให้แก่วิทยาลัยตามความต้องการ

ในปี พ.ศ. 2508 วิทยาลัยโดยความเห็นชอบของกระทรวงศึกษาธิการ และคณะรัฐมนตรี ได้เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรครูเทคนิคชั้นสูง โดยมีหลักสูตร 2 ปี ต่อจากประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง วิทยาลัยเทคนิคธนบุรีได้ยกระดับขึ้นเป็น สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า วิทยาเขตธนบุรี เมื่อวันที่ 24 เมษายน 2514 เป็นนิติบุคคล มีฐานะเป็นกรมสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย

วันที่ 21 เมษายน 2513 คณะรัฐมนตรีลงมติอนุมัติพระราชบัญญัติที่ได้รับการแก้ไขแล้ว ในหลักการ และได้ส่งให้คณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจ ขณะนั้นหม่อมหลวงทวีสันต์ ลดาวัลย์ ราชเลขาธิการ มีหนังสือลงวันที่ 28 พฤษภาคม 2513 ถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการมีความดังนี้ ตามที่ขอให้นำความกราบบังคมทูลพระกรุณาฯ ขอพระราชทานพระบรมราชานุญาตใช้นาม “พระจอมเกล้า” เป็นชื่อสถาบันเทคโนโลยี ซึ่งทรงมีพระราชดำริทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ พระราชทานว่า “สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี” นามภาษาอังกฤษว่า “(King Mongkut s Institute of Technology Thonburi)” (คู่มือการศึกษา ระดับปริญญาตรี, 2545)

วันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2514 สถาปนาขึ้นโดยพระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเป็นเอกฉันทน์ พร้อมกับประกาศพระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไปในวันที่ 23 เมษายน 2514

พระราชบัญญัติสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี และสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ พ.ศ. 2528 ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาฉบับพิเศษ เล่ม 103 ตอนที่ 26 วันที่ 19 กุมภาพันธ์ 2529 ซึ่งมีผล

บังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2529 สถาบันเป็นนิติบุคคลมีฐานะเป็นกรมสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย

ในปี 2535 ร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ร่วมกับร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐบาลอีก 15 มหาวิทยาลัย ผ่านการรับหลักการโดยที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติทำหน้าที่รัฐสภา และผ่านสภาผู้แทนราษฎร มาวาระที่ 3 ร่างพระราชบัญญัติตกไปในชั้นอนุมติของสภา (สัมภาษณ์หริศ สุตะบุตร, 21 เมษายน 2546)

ต่อมาในปี 2538 คณะรัฐมนตรีลงมติได้รองรับหลักการร่าง พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี (มจร.) ตามในรูปแบบมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ และส่งให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ตรวจสอบแก้ไขร่างพระราชบัญญัติ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี (มจร.) ในปี พ.ศ. 2538 แต่มีการยุบสภาผู้แทนราษฎรก่อนในเดือนกันยายน พ.ศ. 2538

ในที่สุดปี 2540 สภาผู้แทนราษฎรรับทราบมติการให้ความเห็นชอบร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี คณะรัฐมนตรีรับทราบมติของรัฐสภาที่เห็นชอบร่างพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยพระจอมเกล้าธนบุรี และให้สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี นำร่างพระราชบัญญัติ ให้มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ขึ้นทูลเกล้าฯ ถวาย และในวันที่ 6 มีนาคม 2541 พระราชบัญญัติของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ได้รับการประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ความพยายามในการนำมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐบาล ตั้งแต่ปี 2535 จนประสบผลในปี 2541 มีสาเหตุที่สำคัญในสายตาของผู้ผลักดันการออกนอกระบบมหาวิทยาลัย 2 ประการคือ

ปัญหาสมองไหล ซึ่งเกิดขึ้นในช่วง เศรษฐกิจฟองสบู่ทำให้เงินเดือนของข้าราชการ กับภาคธุรกิจอุตสาหกรรมต่างกัน 2 – 3 เท่า ดังนั้นผู้ผลักดันมหาวิทยาลัยออกนอกระบบจึงกลัวสูญเสียอาจารย์ที่มีความสามารถสู่ภาคธุรกิจดังคำกล่าวที่ว่า “แม้ว่าความต้องการบัณฑิตทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจะเพิ่มขึ้นไม่มาก แต่การที่มหาวิทยาลัยไม่สามารถจ้างผู้ที่มีความสามารถเข้ามาเป็นอาจารย์เป็นเรื่องที่น่าห่วงเป็นอย่างยิ่ง มีแต่บัณฑิตที่จบการศึกษาเกรดไม่สูงสมัครเข้าเป็นอาจารย์ นอกจากนั้น ความแตกต่างของเงินเดือนเบื้องต้นของข้าราชการกับผู้ที่อยู่ภาคธุรกิจอุตสาหกรรมต่างกันประมาณ 2 – 3 เท่า ในขณะที่ระบบเศรษฐกิจของประเทศใช้กลไกตลาด ระบบราชการไม่สามารถใช้กลไกตลาดในการกำหนดเงินเดือนของข้าราชการได้ สภาพการณ์ที่มหาวิทยาลัยต้องใช้อัตราอาจารย์ใหม่ที่กำลังบรรจบความสามารถไม่สูงเข้าเป็นอาจารย์เป็นเรื่องที่

นำห่วงเป็นอย่างยิ่ง เมื่อคำนึงถึงอนาคตของมหาวิทยาลัยและสภาพแข่งขันได้ของประเทศในระยะยาว” (กฤษณพงษ์ กิริติกร, 2546)

2. ความคล่องตัวในการบริหาร ผู้ผลักดันมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ออกนอกระบบเข้าใจว่ามหาวิทยาลัยในต่างประเทศ โดยเฉพาะในสหราชอาณาจักรเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐบาลทั้งสิ้น แต่มหาวิทยาลัยไทยกลับเป็นหน่วยงานที่ผูกติดกับระบบราชการ ทำให้ขาดความคล่องตัวในการบริหาร อันจะนำไปสู่การเสียเปรียบในการแข่งขันกับมหาวิทยาลัยต่างชาติ ดังกล่าวไว้ว่า “พวกเราจึงสรุปกันเมื่อประมาณยี่สิบปีมาแล้วว่า จะพัฒนาให้มหาวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัยที่ดีได้ มหาวิทยาลัยจะต้องมีความสามารถในการบริหารด้านวิชาการ บุคคล งบประมาณและทรัพย์สิน ได้เองถึงจุดหนึ่ง หลังจากได้พยายามศึกษาดูทางและเจรจากับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแล้วไม่เห็นความเป็นไปได้ที่มหาวิทยาลัยและความคล่องตัวเช่นนี้ เพราะเมื่อมหาวิทยาลัยเป็นส่วนราชการ งบประมาณแผ่นดิน การจัดซื้อจัดจ้าง การมอบอำนาจให้คล่องตัวก็ต้องมอบลงมาจากหน่วยงานที่มีอำนาจ ความคล่องตัวในการบริหารจะเกิดขึ้นได้เฉพาะกับการใช้ทรัพยากรส่วนเงินรายได้ของมหาวิทยาลัยเท่านั้น....ทางออกก็คือต้องพัฒนาให้มหาวิทยาลัยของรัฐอยู่นอกระบบราชการมีความคล่องตัวเหมือนมหาวิทยาลัยของรัฐที่พัฒนาได้เร็วในประเทศที่พัฒนาแล้ว” (กฤษณพงษ์ กิริติกร, 2546)

อย่างไรก็ดี เมื่อวิเคราะห์เบื้องหลังแล้วจะพบว่า การผลักดันมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ออกนอกระบบเป็นผลมาจากการเคลื่อนไหวของกลุ่มเทคโนโลยีทางการศึกษา ซึ่งสนใจแต่เรื่องเทคนิคเข้ามามีบทบาทในนโยบายอุดมศึกษา กลุ่มเหล่านี้เริ่มมีบทบาทในกระบวนการนโยบายสมัยรัฐบาลนายเกษม วัฒนชัย ปันยารชุน โดยมี ดร.เกษม สุวรรณกุลในฐานะรัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัย และ ดร.วิจิตร ศรีสะอ้าน ซึ่งดำรงตำแหน่งปลัดทบวงมหาวิทยาลัย (สัมภาษณ์หริส สุตะบุตร, 21 เมษายน 2546)

จุดเริ่มต้นช่วงนี้เป็นการวางรากฐานให้ เทคโนโลยี คนอื่น ๆ เข้ามาผลักดันการออกนอกระบบได้จนถึงปัจจุบัน เทคโนโลยีทางการศึกษาเหล่านี้ ยังมีพลังในการเคลื่อนไหวในปัจจุบันเนื่องจากเป็นบุคคลที่ทำงานและดำรงตำแหน่งในมหาวิทยาลัย

ดังนั้นเมื่อเกิดวิกฤติเศรษฐกิจ ตั้งแต่ปี 2540 เป็นต้นมาในขณะที่เทคโนโลยีทางการศึกษายังได้ถูกลดบทบาทลงอย่างมาก แต่เทคโนโลยีทางการศึกษาก็สามารถเข้ามาในมหาวิทยาลัยเป็นเกราะป้องกันตนเองจากกระแสประวัติศาสตร์ (สัมภาษณ์ชาญวิทย์ เกษศิริ, 5 เมษายน 2546)

สิ่งที่ชี้ให้เห็นว่าการผลักดันมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐบาลนั้น เป็นผลมาจากกลุ่มเทคโนโลยีในมหาวิทยาลัยมากกว่าเกิดจากการตัดสินใจของประชาคมในมหาวิทยาลัย ก็คือเมื่อที่ประชุมประธานสภาอาจารย์มหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย

(ปอมท.) ศึกษาเรื่อง “สถานภาพของมหาวิทยาลัยและบุคลากร” ของมหาวิทยาลัยของรัฐ 15 แห่ง ณ วันที่ 14 ธันวาคม 2545 จะพบว่าคณาจารย์และพนักงานของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีได้เลือกสถานภาพเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยอยู่ภายใต้สัญญาจ้างกับมหาวิทยาลัย จำนวน 66 ชุด คิดเป็น 15.20 เปอร์เซ็นต์ ในขณะที่เลือกสถานภาพเป็นข้าราชการมหาวิทยาลัยในทำนองเดียวกับข้าราชการตุลาการและอัยการ โดยมี 79.50 เปอร์เซ็นต์(ที่ประชุมประธานสภามหาวิทยาลัยแห่งประเทศไทย (ปอมท., 2545)

ส่วนนักศึกษาในฐานะส่วนหนึ่งของประชาคมในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีได้ให้ความเห็นว่า”ผมคิดว่าเพื่อนๆนักศึกษาไม่ค่อยรู้เรื่องเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยในกำกับเท่าไรหรอกครับ”(สัมภาษณ์ประธานสภานักศึกษา,5 กันยายน 2545)

การบริหารมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ

หลังจากที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี เปลี่ยนสถานภาพจากการเป็นสถาบันอุดมศึกษาของรัฐที่เป็นส่วนราชการ ไปเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐและเป็นนิติบุคคล เมื่อวันที่ 6 มีนาคม พ.ศ.2541 แล้วมหาวิทยาลัยได้ปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงระบบการบริหารจัดการ โดยการจัดทำข้อกำหนด ข้อบังคับ และระเบียบการปฏิบัติงานใหม่ทั้งหมด ดังปรากฏในแผนภูมิภาพที่ 1

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีในฐานะที่เป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐบาลมีปรัชญาการศึกษาคือมหาวิทยาลัยจะเน้นให้มหาวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัยวิจัย ที่เป็นทั้งส่วนการศึกษาและสวนอุตสาหกรรม ผลิตภัณฑ์และบริการมนุษย์ ที่มีคุณภาพและคุณธรรม ทำงานวิจัยพัฒนาและให้บริการวิชาการ เพื่อเสริมสร้างเศรษฐกิจและคุณภาพชีวิต

คำว่า “สวน” มีความหมาย 3 ประการด้วยกัน คือ เป็นที่ร่มรื่นสวยงาม ทำให้ผู้ที่อยู่ในสวนมีจิตใจเบิกบาน แจ่มใส เหมาะที่จะทำงานที่ใช้ความคิดมาก ๆ เป็นที่บ่มเพาะและปลูกหรือทำให้เกิด ดังนั้นสวนการศึกษา ซึ่งเป็นสวนที่ทำให้เกิดองค์ความรู้ทางการศึกษาในวงกว้าง ทั้งการศึกษานอกระบบและในระบบ ทั้งการศึกษาสำหรับผู้อยู่ในวัยศึกษาปกติ และการศึกษาตลอดชีวิต เป็นการศึกษาที่เน้นคุณภาพระหว่างธรรมชาติและสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้น ส่วนสวนอุตสาหกรรมทำให้เกิดเทคโนโลยีใหม่ กระบวนการใหม่และธุรกิจอุตสาหกรรมใหม่ และเป็นพื้นที่ที่เปิดและเชิญชวนให้นักศึกษาภายนอกมาเยี่ยมชมและใช้บริการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี มีปณิธานในการพัฒนามหาวิทยาลัยที่ผลิตบัณฑิตที่มุ่งคุณภาพ คุณธรรม ทำงานวิจัยพัฒนา และให้บริการวิชาการเพื่อเสริมสร้างเศรษฐกิจและคุณภาพชีวิต

ส่วนคำว่า “บัณฑิตและทรัพยากรมนุษย์” มีความรู้พื้นฐานดี และสามารถนำความรู้ไปใช้ในการทำงาน เป็นผู้ที่ผ่านการฝึกฝนจนมีความสามารถในการใช้อุปกรณ์หลักของการประกอบวิชาชีพ และมีความสามารถในการวิเคราะห์ปัญหาได้อย่างละเอียด มีสัจจะ มีทัศนคติที่ดีต่อองค์กร ต่อเพื่อนร่วมงาน และมีจิตสำนึกว่างานขององค์กรเป็นเสมือนงานของตนเอง

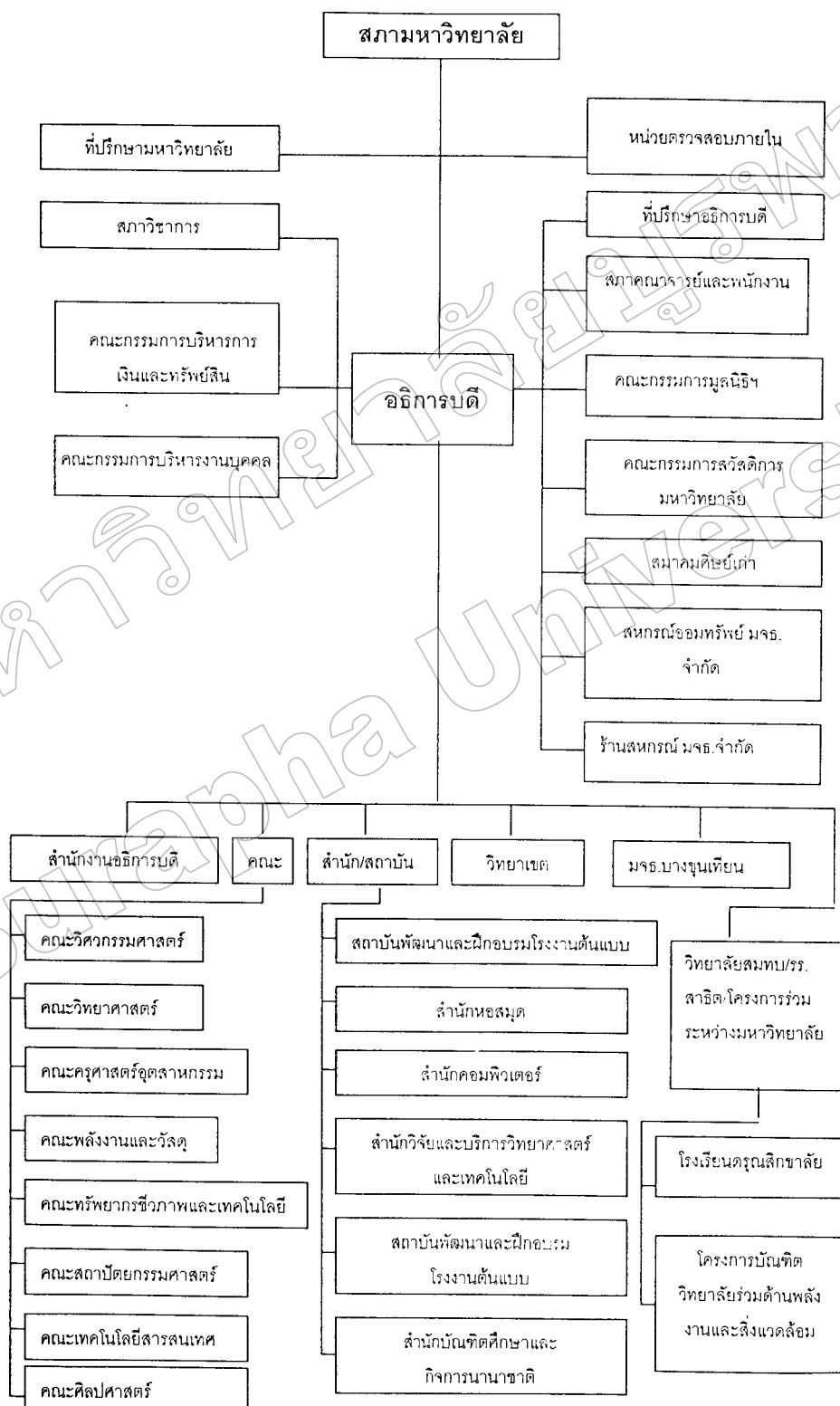
วัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีในปัจจุบัน เพื่อผลิตวิศวกรและสถาปนิก เพื่อผลิตนักวิทยาศาสตร์ในระดับปริญญาเพื่อผลิตครูอาชีวศึกษาระดับปริญญาวิจัพัฒนา ส่งเสริม และให้บริการทางด้านเทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์แก่อุตสาหกรรมและหน่วยงานของรัฐ มหาวิทยาลัย ตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี พ.ศ.2541

สภามหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ

สภามหาวิทยาลัยประกอบด้วยบุคคลภายนอก 15 คน บุคคลภายใน 8 คน บุคคลภายนอกประกอบด้วยบุคคลที่มีความรู้ความสามารถทั้งจากวงการธุรกิจและวงการศึกษาทั้งนี้เพื่อให้การบริหารงานของมหาวิทยาลัยมีมุมมองที่กว้างขึ้น

สภามหาวิทยาลัย ในฐานะมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐบาล มีบทบาทอำนาจและหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการทั่วไปของมหาวิทยาลัยโดยเฉพาะให้มีอำนาจหน้าที่ดังนี้

แผนภูมิที่ 1 โครงสร้างการบริหารของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

ตามมาตรา 18 สภามหาวิทยาลัย มีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลกิจการทั่วไปของมหาวิทยาลัย และโดยเฉพาะให้มีอำนาจและหน้าที่ดังนี้

มาตรา 18(1) วางนโยบายและอนุมัติแผนพัฒนาของมหาวิทยาลัย เกี่ยวกับการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ในมาตรา 7

มาตรา 18(2) วางระเบียบ ออกประกาศ ข้อกำหนด และข้อบังคับ ของมหาวิทยาลัย เพื่อประโยชน์ในการปฏิบัติงานของมหาวิทยาลัย และอาจมอบหมายให้ส่วนงานใดในมหาวิทยาลัย เป็นผู้วางระเบียบและออกข้อบังคับสำหรับส่วนงานนั้นเป็นเรื่อง ๆ ไปก็ได้

มาตรา 18(3) อนุมัติให้ปริญญา ประกาศนียบัตรชั้นสูง ประกาศนียบัตรบัณฑิต อนุปริญญาและประกาศนียบัตร

มาตรา 18(4) อนุมัติการจัดตั้ง การรวม และการยุบเลิกคณะ สถาบัน สำนัก หรือส่วนงาน ที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ รวมทั้งการแบ่งงานส่วนงานของหน่วยงานดังกล่าว

มาตรา 18(5) อนุมัติการรับเข้าสมทบหรือยกเลิกการสมทบซึ่งสถาบันการศึกษาระดับสูง และสถาบันวิจัย

มาตรา 18(6) อนุมัติการเปิดสอนและหลักสูตรการศึกษาให้สอดคล้องกับมาตรฐานที่ทบวง ม. กำหนด รวมทั้งการยุบ รวม และยกเลิกหลักสูตร

มาตรา 18(7) พิจารณาสรรหาบุคคลที่มีคุณสมบัติเหมาะสมเพื่อทรงโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งอธิการบดี และดำเนินการเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ถอดถอนอธิการบดี

มาตรา 18(8) พิจารณาดำเนินการเพื่อทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งและถอดถอนศาสตราจารย์และศาสตราจารย์พิเศษ

มาตรา 18(9) แต่งตั้งและถอดถอนรองอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการสถาบัน รวมถึงผู้อำนวยการสำนัก หัวหน้าส่วนงานเรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ ศาสตราจารย์เกียรติคุณ

มาตรา 18(13) แต่งตั้งและถอดถอนกรรมการสภาวิชาการ และกรรมการส่งเสริมมหาวิทยาลัย

มาตรา 18(10) ออกข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของมหาวิทยาลัย เกี่ยวกับการกำหนดตำแหน่ง การกำหนดอัตราเงินเดือน ค่าจ้าง ค่าตอบแทน สวัสดิการ และประโยชน์อย่างอื่น การบรรจุ แต่งตั้ง การให้ได้รับเงินเดือน หรือค่าจ้าง การออกจากงาน ระเบียบวินัย การลงโทษ การร้องทุกข์ และการอุทธรณ์ การลงโทษของพนักงานและลูกจ้าง

มาตรา 18(11) กำหนดนโยบายเกี่ยวกับการจัดหารายได้ ออกข้อบังคับและวางระเบียบต่าง ๆ เกี่ยวกับการบริหารการเงิน และทรัพย์สินของมหาวิทยาลัย

มาตรา 18(12) อนุมัติการตั้งงบประมาณรายรับและอนุมัติงบประมาณรายจ่ายของมหาวิทยาลัย

มาตรา 18(14) แต่งตั้งคณะกรรมการอนุกรรมการ หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งเพื่อกระทำการใด ๆ อันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของสภามหาวิทยาลัย

มาตรา 18(15) ปฏิบัติหน้าที่อื่นเกี่ยวกับกิจการของมหาวิทยาลัย ที่มีได้รับให้เป็นหน้าที่ของผู้ใด โดยเฉพาะ

มาตรา 18(16) ติดตามและประเมินผลการดำเนินงานของอธิการบดี รองอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการสำนัก หรือหัวหน้าส่วนงานที่เรียกชื่ออย่างอื่นที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ

อย่างไรก็ดีภาคปฏิบัติจะพบว่าผู้ให้ข้อมูลมีความเห็นแตกต่างจากอำนาจหน้าที่ทางภารกิจของสภามหาวิทยาลัย กล่าวคือภายหลังจากออกนอกระบบแล้วสภามหาวิทยาลัยจะมีอำนาจมาก และมักจะแต่งตั้งรองอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการสถาบัน ผู้อำนวยการสำนัก หรือหัวหน้าส่วนที่มีแนวคิดไปในทิศทางเดียวกัน ดังคำสัมภาษณ์อาจารย์ฝ่ายสนับสนุนที่ว่า

“ผมว่าสภามหาวิทยาลัยเป็นกลุ่มเป็นพรรคพวกกันหมด” (สัมภาษณ์อาจารย์ฝ่ายสนับสนุนการสอนไม่ประสงค์ออกนาม, 14 มีนาคม 2546)

นอกจากนี้บทบาทของสภามหาวิทยาลัยตามมาตรา 18(6) สามารถอนุมัติการเปิดสอน และหลักสูตรการศึกษาให้สอดคล้องกับมาตรฐานที่ทบวงมหาวิทยาลัยกำหนด รวมทั้งการยุบ และการเลิกหลักสูตรนั้น ในภาคปฏิบัติสภามหาวิทยาลัยได้อนุมัติการเปิดหลักสูตรอย่างมากมาย ไม่ว่าจะเป็นหลักสูตรภาคปกติ ภาคพิเศษ ซึ่งส่งผลต่อคุณภาพทางการศึกษา กรณีเช่น

ปัญหาการได้รับใบประกอบวิชาชีพวิศวกรรมของสภาวิศวกรดังกล่าวจากหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ วันพฤหัสบดีที่ 28 พฤศจิกายน 2545 ว่ากลุ่มนักศึกษาและบัณฑิตคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม (คอ.บ.) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี (มจธ.) ได้ออกมาเรียกร้องและยื่นหนังสือต่อ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรี สถานการณ์ช่วงนั้นนักศึกษาถูกจับกุมที่สถานีตำรวจบางเขน เพราะการเปิดหลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม (คอ.บ.) โดยทางมหาวิทยาลัย โฆษณาว่าจะได้รับใบประกอบวิชาชีพทางวิศวกรรม สภาวิศวกรยังยืนยันมติเดิมที่ว่าตั้งแต่ปีการศึกษา 2546 สภาวิศวกรจะรับรองปริญญาเฉพาะผู้ที่จบหลักสูตรวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต (วศ.บ.) เท่านั้น ส่วนผู้ที่จบคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม (คอ.บ.) ที่เข้าศึกษาตั้งแต่ปี 2541 – 2545 หากจะขอรับใบประกอบวิชาชีพจะต้องผ่านการทดสอบความรู้ตามหลักเกณฑ์เป็นรายบุคคลก่อน ส่วนผู้ที่เข้า

เรียนคณะครูศาสตราจารย์ (ค.บ.) ตั้งแต่ปี 2546 จะไม่ได้รับอนุญาตให้สอบเพื่อขอรับใบประกอบวิชาชีพอีกแล้ว แสดงให้เห็นว่าภายหลังมหาวิทยาลัยออกนอกระบบนั้นได้มีการเปิดหลักสูตรโดยไม่คำนึงถึงคุณภาพ และเป็นการสร้างองค์ความรู้ทางวิชาการแต่มองเพียงเรื่องของรายได้เข้าคณะของตน เนื่องจากคณะต้องหาเลี้ยงตนเอง

“เดี๋ยวนี้เปิดหลักสูตรกันเป็นว่าเล่น มีเป็นร้อย ๆ หลักสูตร” (สัมภาษณ์กรรมการสภามหาวิทยาลัย, 12 เมษายน 2546)

อีกกรณีหนึ่งก็คือการอนุมัติหลักสูตรปริญญาทางวิศวกรรมศาสตร์ โดยรับคนที่จบปริญญา วิชาเอกภาษาไทย ซึ่งถูกมองว่าหลักสูตรมุ่งหาเงิน ดังคำกล่าวที่ว่า

“นักศึกษาจบแล้วจะมีคุณภาพได้อย่างไร ประเทศไทยจะดีขึ้นเพราะปริญญาเอกมากขึ้นหรือแย่ลงเพราะมีแต่บัณฑิตปริญญาเอกมากมายแต่ทำอะไรไม่เป็น” (2550 จดจบ ม.จ.ร., 2545)

อธิการบดีมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ

ส่วนหน้าที่ของสภามหาวิทยาลัยมาตรา 18(12) อนุมัติการตั้งงบประมาณรายรับและอนุมัติงบประมาณรายจ่ายของมหาวิทยาลัย จากการสัมภาษณ์พบว่าการจัดสรรงบประมาณให้กับคณะต่างๆ ภายในมหาวิทยาลัยนั้นให้น้อยเกินไปและไม่สามารถร้องขอเพิ่มได้ไม่ว่าจะกรณีใด ดังคำสัมภาษณ์ว่า

“เราอยากให้มหาวิทยาลัยให้เงินมากกว่านี้ ตอนนี้ทำอะไรแทบจะไม่ได้เลย” (สัมภาษณ์รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษาคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์, 17 พฤศจิกายน 2545)

อธิการบดีมีอำนาจหน้าที่ในการบริหารกิจการของมหาวิทยาลัยให้เป็นไปตามกฎหมายระเบียบ ข้อกำหนด ข้อบังคับ รวมทั้งนโยบายและวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัย การบริหารบุคคล การเงิน พัสดุ สถานที่ และทรัพย์สินอื่นของมหาวิทยาลัย การบรรจุ แต่งตั้งและถอดถอนพนักงานและลูกจ้าง รวมทั้งดำเนินการบริหารงานบุคคลตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย จัดทำแผนพัฒนามหาวิทยาลัยและดูแลให้มีการปฏิบัติตามนโยบายและแผนงานรวมทั้งติดตามประเมินผลการดำเนินงานด้านต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัยตามมาตรา 27(1) – (8) และมาตรา 28 ดังนี้

มาตรา 27 อธิการบดีมีอำนาจและหน้าที่ดังนี้

มาตรา 27(1) บริหารกิจการของมหาวิทยาลัย ให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อกำหนด ข้อบังคับ ประกาศ รวมทั้งนโยบายและวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัย

มาตรา 27(2) บริหารบุคลากร การเงิน พัสดุ สถานที่ และทรัพย์สินอื่นของมหาวิทยาลัย ให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบ ข้อกำหนด และข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา 27(3) บรรจุ แต่งตั้ง และถอดถอน พนักงานและลูกจ้าง รวมทั้งดำเนินการบริหารงานบุคคลตามข้อบังคับของมหาวิทยาลัย

มาตรา 27(4) จัดทำแผนพัฒนามหาวิทยาลัย และดูแลให้มีการปฏิบัติตามนโยบายและแผนงาน รวมทั้งติดตามและประเมินผลการดำเนินงานด้านต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย

มาตรา 27(5) จัดหาทรัพยากรจากแหล่งต่าง ๆ เพื่อสนับสนุนการดำเนินการกิจของมหาวิทยาลัย ให้บรรลุความเป็นเลิศทางวิชาการ

มาตรา 27(7) เสนอรายงานประจำปีเกี่ยวกับกิจการด้านต่าง ๆ ของมหาวิทยาลัย ต่อสภามหาวิทยาลัย

มาตรา 27(8) ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามระเบียบ และข้อบังคับของมหาวิทยาลัย หรือตามที่สภามหาวิทยาลัย มอบหมาย

มาตรา 27(6) เป็นผู้แทน มหาวิทยาลัย ในกิจการทั่วไป

มาตรา 28 ในกรณีที่ผู้ดำรงตำแหน่งอธิการบดีไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้รองอธิการบดีเป็นผู้รักษาการแทน ถ้ามีรองอธิการบดีหลายคนให้รองอธิการบดีที่อธิการบดีมอบหมายเป็นผู้รักษาการแทน ถ้าอธิการบดีมิได้มอบหมาย ให้รองอธิการบดีที่มีอาวุโสสูงสุดเป็นผู้รักษาการแทน

วรรคหลังมาตรา 28 ในกรณีที่ไม่มีผู้ดำรงตำแหน่งอธิการบดี หรือไม่มีผู้รักษาการแทนอธิการบดี ตามความในวรรคหนึ่ง หรือมีแต่ไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ให้สภามหาวิทยาลัย แต่งตั้งผู้มีความสามารถตามมาตรา 26 วรรคหนึ่ง เป็นผู้รักษาการแทนอธิการบดี

ในภาคปฏิบัติอธิการบดีในสายตาของผู้ให้ข้อมูลแล้วมีบทบาทที่ต่างจากระเบียบทางการคือ

“เงินเดือนของอธิการเป็นความลับ ไม่มีใครทราบ คาดว่าไม่ต่ำกว่า 100,000 บาท”

(สัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ฝ่ายสนับสนุนการสอนฝ่ายพัสดุ, 18 พฤศจิกายน 2545)

นอกจากนี้ยังพบว่าในการสรรหาอธิการบดินั้น มหาวิทยาลัยออกนอกระบบจะใช้ระบบพรรคพวก และระบบอุปถัมภ์สูงขึ้น กล่าวคือมีการฟ่องร้องศาลปกครองอยู่ในการสรรหาอธิการบดี โดยอธิการบดีและกลุ่มผู้บริหารไม่เคยประกาศรายชื่อผู้สมัครที่จะเป็นกรรมการสรรหาทั้ง 2 ตำแหน่ง และไม่มีการแจ้งกำหนดการลงคะแนนเสียงเลือกตั้งให้คณะหรือหน่วยงานต่าง ๆ ทราบ

เป็นลายลักษณ์อักษรก่อนการลงคะแนนแต่อย่างใด เมื่อวันที่ 18 เมษายน 2545 อธิการบดีและคณะผู้บริหารได้จัดเลือกตั้งตัวแทนทั้ง 2 ตำแหน่ง โดยมีเฉพาะพรรคพวกของตนเองถูกเกณฑ์ไปลงคะแนนเสียง แล้วนำชื่อที่ได้รับเลือกตั้งทั้ง 2 คนให้สภามหาวิทยาลัยรับรองในการประชุมในวันที่ 19 เมษายน 2545

ความไม่ชอบธรรมและความไม่โปร่งใสของการบริหารงานของมหาวิทยาลัย ออกนอกระบบซึ่งมีอิสระมากทำให้กลุ่มผู้บริหารหลงเพลินกับผลประโยชน์ที่อำนวยความสะดวกพวกพ้องตัวเองอย่างมหาศาล เพราะไม่มีใครสามารถตรวจสอบการทำงานของผู้บริหารระดับสูงของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี ทุกอย่างถูกเก็บเป็นความลับ ดังคำกล่าวที่ว่า

“บางมคเป็นมหาวิทยาลัยนอกระบบแห่งแรกกำลังถูกบิดเบือนการบริหารให้เป็นแหล่งผลประโยชน์ของกลุ่มผู้บริหารไม่กี่คน”(พนักงานมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีไม่ประสงค์ออกนาม, 13 พฤษภาคม 2545)

ส่วนรองอธิการบดี คณบดีและผู้บริหารคนอื่น ๆ มีคณบดี เป็นผู้บังคับบัญชาและรับผิดชอบงานของคณะได้รับการแต่งตั้งจากสภามหาวิทยาลัย ในคณะให้สอดคล้องกับนโยบายของมหาวิทยาลัย วางระเบียบและออกข้อบังคับภายในคณะตามที่สภามหาวิทยาลัยมอบหมาย แต่ในภาคปฏิบัติแล้วนั้นในสายตาของอาจารย์ฝ่ายสนับสนุนการสอน ฝ่ายการสอน นักศึกษา มองว่าการบริหารงานของรองอธิการบดีนั้นมีอำนาจสูงมากเนื่องจากจะปฏิบัติราชการแทนอธิการบดีบ่อยครั้งโดยอธิการบดีจะมอบอำนาจ ทำการแทนเป็นลายลักษณ์อักษรไว้ล่วงหน้าให้ ประชาคมเห็นการบริหารงานที่มีจุดบกพร่องอย่างมาก โดยการสัมภาษณ์รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษาได้บอกไว้อย่างชัดเจนว่าต้องทำในเชิงธุรกิจมากขึ้นและเงินที่สนับสนุนให้แต่ละคณะเปิดเสรีจไม่มี การขอเพิ่ม ซึ่งแน่นอนว่าคณะแต่ละคณะต้องหาเงินเข้าคณะของตนเอง จะแตกต่างจากมหาวิทยาลัยครั้งที่ยังอยู่ในระบบราชการ

การบริหารจัดการภายในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี จากการศึกษาพบว่า การใช้อำนาจของคณบดีได้มีผลกระทบต่อพนักงาน ข้าราชการในมหาวิทยาลัย จะมีระบบพรรคพวก ระบบอุปถัมภ์มากขึ้น ยกตัวอย่างกรณี ที่ข้าราชการท่านหนึ่งไม่ผ่านการประเมินเป็นพนักงาน ซึ่งเป็นเรื่องของความขัดแย้งในการจัดซื้อจัดจ้างครุภัณฑ์ ได้แก่กรณี การจัดซื้อครุภัณฑ์ เป็นจำนวนเงินถึง 20 ล้านบาท ของอาจารย์ฝ่ายการสอนคณะวิศวกรรมศาสตร์ท่านหนึ่ง ไม่ผ่านการประเมิน อันเป็นกรรมกรของการจัดซื้อพัสดุโครงการ World Bank แต่มีปัญหาเกี่ยวกับหัวหน้าภาคที่เป็นผู้บริหาร

นอกจากนี้ยังพบว่า เมื่อมหาวิทยาลัยออกนอกระบบแล้ว อำนาจของผู้บริหารมีมาก แม้ว่าจะเกษียณไปแล้ว แต่อำนาจยังมีอยู่สามารถที่จะให้บุคคลใดเข้าทำงานในตำแหน่ง ในทางปฏิบัติแล้วผู้ที่มีอำนาจเท่านั้นที่จะสามารถจัดการได้ แบบอำนาจเบ็ดเสร็จทั้งหมด ดังกรณีดังต่อไปนี้

“เมื่อบ้านของคุณเอง คุณมีอิสระที่จะโยกย้ายสิ่งของทุกอย่างไปวางตั้งตรงไหนก็ได้ ไม่ว่าจะเป็นตู้เย็น ทีวี ชุดรับแขกหรืออื่น ๆ ซึ่งคุณสามารถจะจัดวางได้เองอย่างเหมาะสมและอิสระตามความต้องการของคุณ อยู่มาวันหนึ่งมีญาติผู้ใหญ่ เพื่อน หรือใครก็ไม่รู้ มาเยี่ยมคุณ แล้วเข้ามาจัดหรือบอกให้คุณโยกย้ายสิ่งของต่าง ๆ ไปไว้ตรงโน้นตรงนี้ ทั้ง ๆ ที่บุคคลเหล่านั้นไม่ได้อาศัยอยู่และไม่มีสิทธิ์ที่จะอยู่ในบ้านของคุณ” (www.kmutt.co.th1 มกราคม 2546)

“มีการเรียก อาจารย์ท่านหนึ่งไปคุย เพื่อขอยุติการดำเนินการถอนฟ้องจากศาลปกครองเกี่ยวกับการชิงตำแหน่งอธิการบดี คืบเมื่อชักออกจากฟักแล้วต้องฟันให้ตาย หากชักออกมาแล้วไม่ฟันคนที่ถูกฟันก็คือคนชักดาบ เดี่ยวผู้บริหารก็ย้อนรอยกล่าวหาภายหลังมาถูกยึดเงินได้โต๊ะ 40-50 ล้านบาท สุภานิตว่า “แวรระงับด้วยการไม่จองเวรหรือเพื่อนตายใน มธจ. ไม่มีอีกแล้วครับ” เดี่ยวนี้จะมีสิทธิ มีปากเสียงหน่อยก็ได้แล้ว” (สัมภาษณ์อาจารย์ไม่ประสงค์ออกนาม, 5 เมษายน 2546)

สถานภาพของบุคลากรในมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ

ส่วนสถานภาพของอาจารย์ ภายหลังมหาวิทยาลัยออกนอกระบบ ในกรณีของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีเป็นระบบคู่ขนานซึ่งมีทั้งอาจารย์ที่เป็นข้าราชการและอาจารย์ที่เป็นพนักงาน มหาวิทยาลัยปัจจุบันพนักงานกับข้าราชการในสัดส่วนของพนักงานร้อยละ 53 จากการศึกษพบว่า ภายในวันเดียวมีการเปลี่ยนสถานภาพออกจากราชการมาเป็นพนักงานถึง 32 คนคือวันที่ 6 มีนาคม 2545 เนื่องจากว่าเป็นวันสุดท้ายของการส่งเสริมการตลาดว่าถ้าใครออกนอกระบบเป็นพนักงานภายในเวลาที่กำหนดไม่ต้องถูกประเมิน สัดส่วนพนักงานจึงสูงขึ้นจากร้อยละ 49 “บางคนทำงานมาดี จะให้ตลอดชีพ ๆ หลายคนตลอดชีพ หลายคน 3 เดือน” (สัมภาษณ์รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนักศึกษา, 27 กันยายน 2545)

มหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐเป็นลักษณะการใช้สัญญาจ้างตามเกณฑ์ จะส่งผลทำให้ความรับผิดชอบและความจงรักภักดีต่อองค์กรมีน้อยเนื่องจากเป็นไปตามสัญญาจ้างและไม่มีความมั่นคง จิตวิญญาณของผู้สอนจะเป็นเพียงผู้รับจ้างสอน

“ข้าราชการมีแต่ระเบียบไม่มีสัญญา แต่มหาวิทยาลัยออกนอกระบบมีสัญญากำหนดวาระงาน” (สัมภาษณ์อาจารย์ที่ปรึกษาคณะวิทยาศาสตร์, 26 กันยายน 2545)

“กรณีไม่ผ่านการประเมินทางมหาวิทยาลัยจะให้โอกาส 3 ปี ถ้าไม่ปรับตัวต้องยื่นของ ขาว หมายถึงแสดงว่ามีอยู่ 3 ชั้นตอน โดยจะประเมินทุกปี ประเมิน 3 ปีแล้วมหาวิทยาลัยให้ตลอดชีพ การประเมินของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีเริ่มมาประมาณ 3 ปี กรณีที่การ ประเมินมีการเตรียมตัวไม่พร้อม ข้อมูลไม่เพียงพอ ไม่ผ่านได้ประเมินตั้งสามครั้งมี พรบ.ของ บุคลากรอยู่แล้ว ต้องมีการอบรมบุคลากร” (สัมภาษณ์รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนิสิต, 27 กันยายน 2545)

การประเมินบุคลากรเมื่อมหาวิทยาลัยออกนอกระบบแล้วจะใช้สัญญาจ้างตามเกณฑ์ ซึ่ง มีการประเมินบุคลากรไม่ผ่านบางครั้งมาจากเหตุผลส่วนตัวของผู้บริหารดังเช่น กรณีตัวอย่างของ อาจารย์ในคณะวิศวกรรมศาสตร์ภาควิชาอุตสาหกรรมท่านหนึ่ง ได้ขอเกษียณอายุราชการแล้วไม่ผ่าน การประเมินโดยถูกกล่าวหาว่าไม่ได้สอนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้กล่าวคือ

“อาจารย์เขาไม่ได้ขอแค่ครั้งเดียวนะครับ มีการขอหลายปี หลายครั้งมาก ตอนนี้อาจารย์ เขาก็เลยลาออกไปเลย” (สัมภาษณ์อาจารย์ฝ่ายสนับสนุนการสอน, 18 เมษายน 2546)

มีข้อเท็จจริงว่าการจัดการเรียนการสอนนั้นผู้บริหารในขณะนั้นต้องจัดให้อาจารย์ได้สอน แต่อาจารย์ท่านหนึ่งในคณะวิศวกรรมศาสตร์ ภาควิชาอุตสาหกรรม ไม่ได้จัดให้สอนตามเกณฑ์ ปัจจุบันอาจารย์ดังกล่าวท่านนั้น ได้เกษียณเป็นข้าราชการบำนาญ อาจารย์นั้นจะต้องถูกการประเมิน โดยการสอนหนังสือท่านนั้นจะถูกประเมินออกมาเป็นตัวเลขถ้านักศึกษาดกเยอะก็จะส่งผลให้การ ประเมินไม่ผ่านได้ นอกจากนี้ยังพบอีกว่า

“เท่าที่ถามกับรุ่นน้องก็ยังเหมือนเดิม ไม่มีการปรับปรุงเปลี่ยนแปลงอะไร” (สัมภาษณ์ นักศึกษาทั่วไป, 26 กันยายน 2545)

ซึ่งในสายตาของอาจารย์ฝ่ายการสอนเองพบว่า “อาจารย์ส่วนมากแล้วถูกประเมิน” (สัมภาษณ์อาจารย์ที่ปรึกษาไม่ประสงค์ออกนาม, 26 กันยายน 2545)

ถึงแม้ว่ามีเงินเดือนภายหลังออกนอกระบบ แต่อาจารย์ที่สอนอยู่ปัจจุบันนี้ยังเป็นอาจารย์ ท่านเดิมในรายวิชานั้นเช่นเดิม

“ผมยังเห็นอาจารย์คนนี้สอนเหมือนเดิมครับ ทั้ง ๆ ที่สอนไม่ได้เลย” (สัมภาษณ์ประธาน
สภานักศึกษา, 26 กันยายน 2545)

ส่วนการมีส่วนร่วมของประชาคมในมหาวิทยาลัยภายหลังจากที่มหาวิทยาลัยออกนอกระบบไปแล้วนั้นอาจารย์ เจ้าหน้าที่ มีส่วนในการแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ น้อยมาก เพราะกลัวการประเมิน และการกลั่นแกล้ง จากผู้บริหาร จากกรณีตัวอย่างข้างต้น นอกจากนี้ผลการศึกษาพบว่า

“คนบางมด เดียวนี้เรื่องใครเรื่องมัน เต็มมากไปก็ไม่ได้เสีย ผมไม่มีอะไรต้องเสียเดี๋ยวก็เกษียณแล้วละ”(สัมภาษณ์อาจารย์ฝ่ายสนับสนุนการสอนไม่ประสงค์ออกนาม, 14 มีนาคม 2545)

นอกจากนี้เจ้าหน้าที่ฝ่ายพัสดุของมหาวิทยาลัยซึ่งทำงานมาตั้งแต่ปี 2531 ให้ความคิดเห็นว่าการเป็นข้าราชการนั้นมีสิทธิร้องเรียนได้ แต่ถ้าเป็นพนักงานของมหาวิทยาลัยจะมีการสิ้นสุดภายในมหาวิทยาลัยซึ่งแน่นอนว่าอาจารย์ เจ้าหน้าที่มักจะกลัวการตรวจสอบการประเมิน ไม่กล้ามีปากมีเสียงต่อเจ้านาย ซึ่งไม่เพียงการประเมินเท่านั้นผลกระทบด้านอื่น ๆ

“ตอนนี้ทุกคนกลัวการประเมิน ไม่กล้าลงมือกับผู้บริหารหรอก เดี่ยวโดนดั่ง” (สัมภาษณ์เจ้าหน้าที่พัสดุไม่ประสงค์ออกนาม, 15 กันยายน 2545)

“เดี๋ยวนี้มีเงินพิเศษให้มากมายคุณ โบนัสก็มี ฯลฯ มากมายเลย คนจึงแย่งชิงแย่งกันเยอะ”(สัมภาษณ์อาจารย์ฝ่ายการสอนไม่ประสงค์ออกนาม, 4 มีนาคม 2545)

“ขออะไรไปตอนนี้แทบไม่ได้เลย ขนาดว่าบอกรายละเอียดไปหมดแล้วนะยังโทรศัพท์มาถามอีกว่าใช้อะไรไป” (สัมภาษณ์เจ้าหน้าที่สภาคณาจารย์และพนักงาน, 1 พฤษภาคม 2546)

“ใครให้ข้อมูลกับคนข้างนอกหรือนั่นเสร็จเลย จะถูกถามว่ามาจากหน่วยงานไหน เดียวนี้จะให้ข้อมูลไม่ได้” (สัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ฝ่ายสนับสนุนการสอน, 2 กันยายน 2545)